

„Повѣстѣта слобо, дѣтинско нѣщо. Дарба сѣмнителна, или съвсѣмъ нищожна. Моли ме да му кажѣ мнѣнието си. До колкото видѣ, това момче е екзалтирано; гладно е за литературна слава... Вопрѣки скрмността, която исказва, то вѣрва, че обладава талантъ... Исква да чуѣ присѣдата ми... Ще ли го свѣсти тя? Не вѣрвамъ... Азъ ще успѣѣ само да раздражѣ болното му авторско самолюбие и да хвърлѣ въ душата му отровата на сѣмнѣнието... Не казвамъ че щѣ си направѣ отъ този обожателъ единъ непримиримъ врагъ, което малко ма интересува, впрочемъ... Отровата на сѣмнѣнието — то е страшно нѣщо! Азъ самъ съмъ испитвалъ лютото ѣ гризение. Имамъ ли право да направѣ тая жестокость! Тоя момъкъ иде при мене, (може-би само за мене е дошълъ въ София), съ онова трепетно чувство, съ което опасно болниятъ иска да прочете въ очитѣ на единъ вѣщъ докторъ сѣдбата си...

„Послѣ, могъ ли да прѣдскажѣ навѣрно какво ще излѣзе отъ него? Талантътъ се проявява не изведнажъ, а постепенно, при непрѣстаненъ и несъкрушимъ трудъ. А талантътъ, ако вѣрваме философа, не е друго нищо, а дългъ, упоренъ гигантски трудъ и търпение. Слабо, да. Но то е начинанието... Шиллеровци и Гетевци не трѣбва да диримъ у насъ. Тѣ сѣ писували безсмъртни нѣща още на петнайсетата си година. Защото срѣдата имъ е била друга; а у насъ и на дваѣсетъ и петата година, ние сме още дѣца мустакати, неразвити, съ мозъкъ неспособенъ да мисли правилно, неспособни да напишемъ една фраза безъ нѣколко оскрѣбления на граматиката и логиката... Любопитно е дали другаритѣ му на Галианова могътъ и толкова да скопосатъ. Та и азъ, не чървѣ ли